

Gebakken poep

Gebakken poep

Autistencircus okidoki op reis

Jaap Dribbels &
Laurens Jonkers

Schrijver: Jaap Dribbels & Laurens Jonkers

Coverontwerp: Jaap Dribbels

ISBN: 9789402167894

© Jaap Dribbels & Laurens Jonkers

Proloog

Laurens: Autistencircus Okidoki. Het komt zomaar naar boven borrelen op een druilerige Hemelvaartsdag. Dat is traditioneel de dag dat we ons compleet naar de gedver zuipen. Zo maken we goed gebruik van onze Christelijke feestdagen. We beginnen vaak rond het middaguur. Gewoon bij Jaap op de bank. Hij woont tegenover de Appie wat er dus eigenlijk op neerkomt dat hij een walk-in koelkast heeft op pisafstand. Dat is ook wel nodig als we iets willen eten, want zijn eigen ijskast is tot de nok toe gevuld met bier. In de woonkamer staan zes lege kratten netjes opgelijnd voor de bank, klaar om weer gevuld te worden door de fanatieke bierdrinkers.

Comazuiper Jaap gaat er vaak als eerste af. Als ervaren drinker begint hij als een idioot aan de uitdaging. Als wij op vijf zitten is Jaap vaak al de vijftien gepasseerd. Dat is ook het moment dat de normen en waarden die Jaap en ik normaal wel hebben wat minder streng worden gehanteerd. De rest blijft netjes op de bank zitten, maar wij gaan op pad. Eens kijken of er wat moois te vinden is in huis waarmee we de inmiddels gezapige bedoeling wakker kunnen schudden. In de koelkast staat een pak eieren dus die doen we in de magnetron op standje maximaal. Niet veel later zit de hele magnetron onder de rauwe eieren en weet je zeker dat de sfeer officieel zal gaan omslaan. De rest maakt ons ondertussen uit voor idioten, mongolen en onze persoonlijke favoriet: autisten. Autisten van het autistencircus okidoki. Een gekscherende bijnaam die wij dragen als eretitel. Bewust van de sociale standaarden er toch voor kiezen om daar lijnrecht tegen in te gaan, dat maakt een goede autist.

Jaap: Zo is er weer een typisch moment een half jaar later. Na een goede 2 uur reizen vanuit het altijd net iets zonnigere Tilburg tref ik Laurens met een grote grijns op Apeldoorn Centraal. We hebben nog niet echt plannen voor vandaag, maar vermaken doen we ons altijd wel. We besluiten te gaan vissen. Dat begint met regenwormen zoeken. Als kind vond ik dat altijd prachtig om te doen, maar nu loopt het iets anders. Naast m'n maagdelijkheid ben ik in die periode namelijk ook m'n geduld verloren. Voor Laurens geldt hetzelfde. Bovendien heeft hij een goed deel van z'n haardos verloren. Na zo'n vijf minuten geven we op en besluiten we naar de vriezer te lopen voor wat brood. Met retro visspullen trekken we naar het dichtbijgelegen kanaaltje. We nemen oude camping krukjes mee in de veronderstelling dat het weleens een lange zit kan gaan worden. Na 10 hele minuten worden we ons wederom bewust van ons ongeduld. Vissen is niks voor ons. Desondanks hebben de krukjes nog wel een doel. Het biedt me de ideale setting om wat serieuzere dingen te bespreken. Reizen.

Vorig jaar ben ik op reis geweest naar Zuidoost-Azië en daarmee is de reiziger in mij ontwaakt. Over 6 weken ben ik weer anderhalve maand vrij en voor die vakantie heb ik al grootse plannen. Een vervolgreis naar Thailand en Maleisië om de zuidelijke stranden te ontdekken. In eerste instantie was het plan om dat wederom alleen te doen, maar gezien de huidige situatie van mijn vriend komt er een beter idee in me op. Wat is er nu mooier dan zo'n reis maken in je eentje? Die reis maken met je beste vriend natuurlijk! Zonder te twijfelen vertel ik Laurens mijn plan. Hij is duidelijk verrast door mijn voorstel, maar hij lijkt het idee zeker niet af te keuren. Daarop start ik met mijn promopraatje om hem te overtuigen van al het moois wat hem te wachten staat tot hij mijn grote vraag met ja beantwoord.

Wat staat hem eigenlijk te wachten? Zon, zee en strand natuurlijk, maar daar doen we het niet voor. Het is vrijheid waar we naar op zoek zijn. Vrijheid in de zin van een volledig gebrek aan planning waardoor je impulsiviteit wordt getriggerd. 'S Ochtends opstaan, plannen maken en die plannen om 10 uur weer in de prullenbak gooien. Niet omdat het geen leuk plan was, maar omdat je lopend naar het ontbijt alweer iets leukers hebt bedacht.

Deze manier van reizen levert je de mooiste verhalen op. 10 weken van Hanoi naar Bangkok in mijn eentje waren al goed voor een volledig arsenaal aan nieuwe verhalen, dus moet je je voorstellen wat er gebeurt als we samen gaan. Daarnaast vind ik zelf een gedeelde ervaring veel meer waard dan een ervaring als solist. Als ik nu weer eens naakt op een verkeerde verdieping in het hostel beland midden in de nacht kunnen we daar meteen samen om lachen. En andersom weet ik dat Laurens garant staat voor verhalen en acties van hetzelfde kaliber.

L: Uiteraard weet Jaap de juiste snaren te raken. Soulmates for life. Ik zit in mijn hoofd dan ook al aan de kokosnoten in een hangmat op de witte stranden van Thailand. Onze eigen niet erotische honeymoon reis: een brothermoon reis. Het is een idee waar we het weleens eerder over hebben gehad, maar nooit is uitgevoerd. De timing is ook nu verre van optimaal. Toen Jaap me op kwam zoeken in Apeldoorn was ik net een maandje afgestudeerd. Eindelijk van die ellendige scriptie af en klaar om te gaan solliciteren.

Overigens gaan weinig mensen dat scriptietraject in als ik. Dat durf ik wel te zeggen van mezelf. Om het traject niet onnodig langer te maken dan nodig had ik namelijk een afspraak met mijn begeleider. Ik zou hem een deel sturen en hij zou er zijn mening over terugsturen. Om specifieker te

zijn: ik wilde alléén zijn mening hebben als het stuk onvoldoende was. Als ik een stuk stuurde wat hij in zou schatten op tenminste een 5.5 dan hoefde ik niks van hem te weten en zou ik het stuk rechtstreeks in m'n final thesis plakken. Een knap staaltje Lean Thesis Writing.

Ondanks deze vrij onconventionele aanpak duurde mijn thesis toch langer dan gewild. Klassieke thesis struggles. In dat licht vind ik een reis meer dan verdiend. Het vieren van je persoonlijke successen zoals afstuderen mag uitbundig. Wat die reis precies gaat inhouden wordt me nog niet geheel duidelijk. Op Bangkok na ken ik geen van de plaatsnamen die Jaap opnoemt. Het is een typische valkuil van mensen die gereisd hebben. Ze vertellen honderduit over dingen en plaatsen waar de niet-reiziger geen reet van begrijpt. Ik heb dan ook absoluut geen beeld van wat er te doen is in Thailand. Ik heb me er gewoonweg nooit zo voor geïnteresseerd. Echt nodig is dat ook niet. Zijn enthousiasme is genoeg om voor een kick te zorgen. Jaap heeft genoeg reiservaring voor ons twee dus daar vertrouw ik volledig op. Ik overdenk kort de opties die ik voor me heb, maar weet al waar ik voor zal kiezen. Solliciteren en werken of een tour met Austistencircus Okidoki. Het wordt het laatste: 6 knotsgekke weken met m'n beste maat.

18 februari - 19 februari: Amsterdam - Bangkok

L: Beiden pakken we de trein naar Schiphol. De trein brengt Jaap via Den Bosch en Utrecht zonder vertraging naar Schiphol. Daar zit ik dan al op hem te wachten, gekleed met prachtige grijze hoed van het afgelopen weekend. De reis kan nu echt beginnen. Ook op het vliegveld hebben we al een leuke activiteit gevonden. Ik heb een speciale fles rode wijn meegenomen. Op m'n 21 diner heb ik deze Sangre de Toro van m'n club gekregen om te drinken op een speciale gelegenheid. Vandaag is zeker zo'n dag. De aftrap van onze trip. De alcohol komt als geroepen want het beloven niet de meest spectaculaire uren te worden met onze A-luchtvaartmaatschappij. Nadat we snel wat extra enkelsokken hebben gekocht scoren we twee prachtige plastic bekertjes. Gewapend met de bekertjes en de fles gaan we op het terras zitten van een van de pittoreske indoor restaurantjes. Zo gaat het wachten lekker snel en kunnen we zo door naar de gate.

Bij de gate ontmoeten we meteen een andere backpacker, Anika. Met zijn tweeën druk sprekend en lachend heb je denk ik ook wel makkelijker aanspraak bij anderen. Dat geldt zeker in het vliegtuig waar we samen met Mathilde de gekste gesprekken hebben. Aan de andere kant van het gangpad zit haar broertje die we extreem kort bij het gesprek betrekken. Hij moet namelijk leren voor zijn vwo-eindexamen en hij heeft een piemel. Geen interesse van onze kant dus. Hoewel we Mathilde pas net zijn tegengekomen, gaat het al snel niet alleen over koetjes en kalfjes. We gaan zo door van de 'waar woon je' naar de 'heb je weleens drugs gebruikt'. Van drugs is de stap naar seks zo gemaakt dus ook dat onderwerp snijden we aan.

Toch wel bijzonder om daar matig tot super luid over te praten. Des te meer omdat naast haar broertje ook nog eens haar ouders naast ons zitten. Ik leg haar soepel uit wat de mile high club inhoudt, maar daar hapt ze niet op helaas. Ze lijkt echter wel gretig en midden in het vliegtuig maak ik dan toch m'n move: hoppa een zoen gescoord. Gewoon omdat het kan. Geen mile high club, maar dit geldt wel als goedmakertje en de eerste chicka is geregeld. Lekker ongemakkelijk geeft ze nog een dikke, seksueel getinte knuffel aan ons allebei als we weggaan. Zoenen in het vliegtuig: 5 reeten.

Niet dat we dat erg vinden. We hebben beiden noch een vriendin noch een scharrel of iets wat erop lijkt. Jaap is toch wel de man van de serieuze relaties. De laatste anderhalf jaar van zijn middelbareschooltijd en de eerste maand als student. Best een lange periode. Ook met zijn 4 jaar jongere schatje uit Utrecht hield hij het lang uit; goed in de liefde. Daar staat tegenover dat hij in de inter-rela periodes goed van zich af weet te snoepen. Waar Jaap serieuze spijkers met koppen slaat als een dame zijn hart op hol laat slaan, ben ik een ander type. Ik ben meer op zoek naar een soort narcistische feelgood. Het soort feelgood waarbij je geil wordt als je een chick scoort puur omdat je het kan. Uitgezocht, aangesproken, ingepakt, doorgesjast.

Enfin, twee beste vrienden die op reis gaan, single en op zoek naar avontuur in velerlei vormen. In combinatie met de nodige hoeveelheid alcohol kan dat alleen maar leiden tot een nog hechtere vriendschap. Zoals Jaap altijd zegt: "from time to time the tree of friendship must be watered with an overdose of alcohol". Eigenlijk was het Benjamin Franklin die zei: "from time to time the tree of liberty must be watered with the blood of tyrants", maar YOLO. Om het even. Deze

reis zou een walhalla moeten worden wat betreft alcohol, feest en vrouwen.

Nadat we zijn aangekomen op het vliegveld van Kiev pakken we een pizzaatje. Zonder echte honger besluiten we die te splitten. Daarna is het alweer tijd voor deel twee van de vlucht: een 13 uur durende vlucht naar Bangkok. Dat we met Ukrainian International Air vliegen wordt pijnlijk duidelijk. De schrale stoelen en het feit dat er geen audiovisueel systeem beschikbaar is zegt genoeg. Dat een van de stoelen onrepareerbaar scheef in het frame zit betekent dat er niet prettig in te zitten valt. Wat de fak krijgen we nu weer op ons dak. De reis is pas net begonnen. Ik vind het allesbehalve relaxed om in zo'n stoel te zitten voor 13 uur en we vragen dan ook om andere plaatsen. We spreken de 40-jarige 'vroeger vast wel geile' stewardess aan, maar moeten haar eerst overtuigen: klasse service. Dus laten we haar op het zitje plaatsnemen met haar matig tot super brede heupen. Ondanks dat we door de omvang van haar heupen niet kunnen zien of ze ook kut zit, krijgen we een andere stoel aangeboden in een ander deel van het vliegtuig. Gelukkig. Ze vertelt Jaap in Engels met zwaar Russisch-Oekraïens accent dat hij mee naar voren mag lopen. 1 stoel. Fucking gezellig wel die Oekraïners. Na navraag of ze niet plek voor ons beiden heeft is haar antwoord: Njemaje. Ze draait zich om en loopt weg. Zal wel nee betekenen...

Na een uur of twee gescheiden te hebben gezeten komt Jaap matig tot super verveeld terug en gaat op de stoel zitten met zijn benen in gangpad. Dat schijnt nog best prima te zitten. Anika zit achter ons, maar ze is niet om aan te zien en nogal ongezellig. Gelukkig vermaakt Arseni ons. Een Oekraïens jongetje van 9. Ondanks het feit dat hij amper Engels spreekt leggen we hem wat kaarttrucjes uit. Ondertussen denkt Anika

dat ik vader ben van twee jongetjes. Het circus is wel echt on tour and performing.

Natuurlijk zonder al te veel nachtrust landen we rond 10 uur in Bangkok, de hoofdstad van Thailand. We nemen de trein die ons naar een metrostation in het centrum brengt vanwaar we het vervolg van onze reis te voet voortzetten. De combinatie hitte en weinig slaap zorgt ervoor dat we het af en toe best zwaar hebben. Acclimatiseren gaat bijzonder traag, maar wat wil je ook. Van een paar graden boven vriespunt in kikkerland Nederland naar hittegolf in metropool. Gelukkig hebben we licht gepakt: paar shirts, paar tanktops, paar korte broeken, 1 sweater, 1 lange broek en de nodige onderbroeken en enkelsokjes. C'est ca. Beiden zo'n 7 kilo. Liever te weinig mee dan te veel. Je kunt hier bijna alles wat je vergeten zou zijn kopen voor een prikkie.

Ondersteund door maps.me lopen we zonder veel omwegen richting Khao San Road. Dé partyen toeristenstraat van Bangkok. Het plan verandert echter alweer snel ondanks onze doelgerichtheid. Er zijn nogal veel locals die ons een tuk tuk rit aanbieden. Uiteindelijk happen we toe bij een oud lelijk tuk tuk drivertje. Hij wil ons langs een paar mooie bezienswaardigheden brengen voor slechts 20 Bart. Met een valuta omrekening van 1 Euro / 36 Bart is dat nog geen euro. Voor nog geen euro rondgereden worden langs wat bezienswaardigheden lijkt me een topdeal, Thailand of niet. Jaap is wat huiverig, maar we besluiten in te stappen.

Een tuk tuk is werkelijk geweldig. Ze crossen als idioten tussen het verkeer door. Afhankelijk van de kwaliteit en agressiviteit van je bestuurder ben je binnen 5 óf 10 minuten op je bestemming. Onderweg vertelt Jaap me waarom er een netje aan de rechterkant van de tuk tuk is gespannen. Dit netje beschermt tegen tasjesdieven op scooters. Het zijn deze

momenten dat je beseft dat het niet alleen maar pais en vree is op een trip als backpacker.

Na een kort ritje met de tuk tuk komen we aan op de eerste locatie. Het is de 'Sitting Buddha' die we gaan zien. De tuk tuk driver stuurt ons naar een huisje verderop in de straat. Ik ben er niet helemaal gerust op. Tot drie keer toe kijk ik achterom naar de tuk tuk om te zien of hij er niet vandoor gaat met onze spullen. Tot drie keer toe loos alarm. Jaap verzekert me dat ik me geen zorgen hoeft te maken. Hij vertelt me wel dat praktisch alle tuk tuk drivers connecties hebben met de maffia. Hier schrik ik van. Maffia in Thailand? Is het dan zo ontwikkeld dat ze er zelfs een maffia hebben? Jaap vertelt me dat ze veelal cocaïne en aanverwante producten verkopen. Ben je op zoek naar wiet in Thailand? Vraag een tuk tuk driver.

Niet geheel gerust door het stille straatje en het verhaal van Jaap loop ik toch maar met hem mee naar het huisje. Het staat naast een enorme tempel. Een man die er bij staat wijst ons een klein winkeltje in: "Sitting Buddha". We doen vijf stappen de winkel in en zien twee dingen. Beiden een enorme grap. Wat is nou de "Sitting Buddha"? Het namaakbeeld van een meter hoog die in de winkel staat of het 90-jarige vrouwtje dat in een hoekje van de winkel zit met bezem in haar hand. "Yes, real one inside temple, not open now." Oké, duidelijk. tuk tuk maar weer in. We lopen naar buiten en ik hou m'n hart vast. Geen tuk tuk driver. Fuck! Jaap loopt echter vastberaden naar rechts en jahoor daar staat ie nog. Met backpacks. Er komt een of andere Thaise vent naar ons toegelopen die de tuk tuk instapt. Heb ik blijkbaar de hele tijd een compleet verkeerde vent in de gaten gehouden. Niet gek als je bedenkt dat alle Aziaten op elkaar lijken.

Opgelucht stap ik in en gaan we naar de volgende bestemming: de TIC. Dat is een afkorting voor Tourist Information Centre. Het is hier dat Jaap me vertelt wat hij de gehele rit al wist. We zitten in een soort scam. De tuk tuk driver neemt ons niet alleen mee naar bezienswaardigheden, maar ook langs een keten van winkels. Elke shop die wij binnenstappen, betekent een commissie voor de tuk tuk driver van een paar Bart. Als we niks kopen is de kans aanzienlijk dat we de volgende keer een bezienswaardigheid uitlopen en de tuk tuk verdwenen is.

We stappen met backpacks het Tourist Information Centre binnen. Het is een pand in een verloederd buurtje waar de verf van de muren bladert. Ter linkerzijde zit een ventje achter een veel te groot bureau. We moeten allebei lachen als we hem zien. Een donkergetinte, ielige Thai van een jaar of 25 in een veel te groot pakjasje over zijn verder normale T-shirt. Alsof hij bij de Piekfijn of de Kringloop een dag voor het invechten bij een andere studentenvereniging geen jasje meer in zijn maat kon krijgen. Believe me, I've been there met m'n 1.74. Alsof hij even wil showen met zijn kennis naar Westerlingen toe begint hij in het Engels tegen ons te praten. Hilarisch is echter dat hij heel a-subtiel probeert vast te houden aan een bepaald sales script. Het gevolg is een hakkelend ventje dat te geforceerd op zijn lichaamstaal zit te focussen tegenover waarschijnlijk de meest laid back toeristen die hij ooit zal zien.

Na een mooie uitleg wat de TIC allemaal te bieden heeft countert Jaap heel droogjes. Met klassiek steenkolen Engels accent zegt hij simpelweg: "we want to dive in Koh Toa". Een verrassing voor mij om heel eerlijk te zijn. Maarja, ik had me dan ook nergens over ingelezen en kende alleen Bangkok in Thailand. Dus prima; we gaan duiken in Koh Toa. Hij vraagt de Thai: "Open water course, how much?". Hierop tovert de

Thai een rekenmachine uit de jaren 90 tevoorschijn. Zal wel met een of ander basisschool-schoenendozen project naar Thailand zijn verscheept. Het ventje tikt een bedrag in en laat ons de rekenmachine zien: 15000 Bart. Per persoon. Zo'n 450 euro voor reis, verblijf en cursus. Niet goedkoop. "Too expensive", zegt Jaap. We wisten dat we hier mee te maken zouden krijgen, maar we gaan er toch nog vrij serieus op in. Jaap heeft in Nederland wat prijzen opgezocht dus hij heeft een richtlijn. Chill om met iemand op reis te zijn die wél voorbereid is. De Thai gaat uiteindelijk naar beneden tot 10200 Barties. We zijn pas net in Thailand dus het lijkt ons verstandiger om eerst nog wat andere zaakjes te bezoeken en online te checken.

We staan net op om naar buiten te gaan en Jaap heeft zijn hand al op de deurklink als ik hem nog even vraag naar de prijs van duiken alleen. Handig om te weten als referentie. 8000 Bart. "And how much for stay?", zegt Jaap terwijl hij weer naar het bureau loopt. De Thai roept wat naar zijn baas aan de andere zijde en laat dan zien: 1300 Bart. "And everything including trip?", vraagt Jaap. De Thai telt naar mijn idee wat random getallen op zijn rekenmachine op en komt uit op 9200 Bart. Toch wel gek als je bedenkt dat de twee eerdergenoemde bedragen al meer zijn dan dat. Maar wie boeit dat. Jaap wil alles op papier hebben en zet nog even goed door zodat er echt alles in zit, inclusief tekstboek voor de cursus. Zo hebben we alles geregeld en hoeven we ons geen zorgen meer te maken. De baas geeft in het Thais naar ons idee de verkoper nog even een standje omdat hij ons zo'n goede deal heeft gegeven. Boeit ons geen reet. Wij hebben even de afzetter afgezet. Voelt toch goed. Proud to be Dutch.

Next stop is de 'Standing Buddha'. Deze Buddha is enorm, in tegenstelling tot die zittende replica van eerder. Na de Buddha moeten we weer naar een shop. Normaal gesproken

stap je een dergelijke zaak binnen om er dan achter te komen dat ze je een pak willen verkopen. Nu denk ik dat de meeste mensen die in zo'n tuk tuk stappen backpacker zijn en dus niet overmatig veel geld hebben. Zo'n pak kost je al gauw 200 euro en dat is voor onze begrippen dus ook best veel geld. Deze oplichtingspraktijk is inmiddels bij de meeste mensen wel bekend, maar er zijn er nog veel meer. Een van de mooiste die Jaap me vertelt vindt plaats bij de laundry service. Bij de laundry service willen ze je namelijk nog weleens oplichten voor 20 Bart door de weegschaal verkeerd af te stellen. Zo weegt je was opeens geen 3 maar 3.5 kilo. Dat scheelt dan uiteindelijk 20 Bart op de eindafrekening. Voor 50 cent mogen ze me best afzetten. Dat verdienen ze hier wel aangezien we zo vrijelijk gebruik mogen maken van hun land.

Hierna bezoeken we nog wat tempels en gaan daarna naar het hostel. Daar chillen we even, drinken een biertje en maken wat nieuwe vrienden: Mike en Patrick uit Canada. Voor het avondeten gaan we naar Rambuttri waar we voor 50 Bart een heerlijke Pad Thai nemen, de lokale Thaise dish. Zoals Pasta Bolognese voor Italië is, zo is Pad Thai voor Thailand. Mij kenne ze doodgooiuh met Thais eten merk ik wel; heerlijk spul. De prijzen blijven bizar, ook al had Jaap me erover verteld. Echt nieuw is het niet voor Jaap, maar hij geniet ervan me zo door de stad te gidsen. Hij vertelt me dat hij het oprecht leuk vindt om terug te zijn en te zien dat hij nog veel kent.

Om de avond maar vast goed te starten gaan we na het eten naar een pingpong show. Het blijkt dezelfde tent te zijn waar Jaap met Jim naartoe is geweest. Hij vertelt me dat het dit keer wat drukker is, maar hij al snel merkte dat het dezelfde show is met de dezelfde rare trucs. Vrouwen die van alles in hun kut stoppen om het er daarna en plain public weer uit te trekken. Meters kerstversiering komen naar buiten waarbij

ze een schraal dansje uitvoeren. De vrouwen zien er bijzonder ongelukkig uit wat ik me goed kan voorstellen als je zo slecht kunt dansen. Raar vind ik ook wel dat ze gedurende de hele act hun topje aanhouden. Misschien is het in Thailand normaler is om je kut te laten zien in plaats van je tieten. Ik kan me niet echt een beroep voorstellen dat meer denigrerend is dan dit. En toch moeten we er hard om lachen. Wat moet je anders als een vrouw pijltjes uit haar voeg schiet.

Een uur later en een ervaring rijker gaan we weer terug naar Khao San Road. Daar chillen we een beetje op straat met biertjes van de 7/11 van 8 tot 11. Patrick houdt het daar ook voor gezien en wij gaan door naar Khao San. Het feest is weer aan en het is overal gigantisch druk. Er wordt druk gehandeld en ook tot laat in de nacht kan je hier bijvoorbeeld een massage krijgen. De biertjes blijven elkaar opvolgen afgewisseld met een ballonnetje lachgas totdat we er rond half drie een eind aan breien en naar huis gaan. Het feest is officieel begonnen, een feest van 6 weken welteverstaan.

20 februari: Bangkok – Bangkok

J: We slapen lekker uit tot kwart voor twaalf om even te compenseren voor de korte nacht in het vliegtuig. Vandaag staat een sessie sightseeing op het programma. Tempels, paleizen en andere typische Thaise cultuur, waarbij ik niet op de pingpong shows doel.

De hitte is duidelijk nog even wennen, maar dat weerhoudt ons er niet van naar het Grand Palace te lopen. Op dagen als deze is het natuurlijk ook wel makkelijk om de schuld te geven aan de hitte. Een andere factor die waarschijnlijk ook wel bijdraagt aan het brakke gevoel zijn de biertjes van gisteravond. Aangezien je hier vooral Chang biertjes drinkt van 620 milliliter kun je er ook wat minder drinken dan in Nederland. Daarnaast gaat de mythe/roddel rond dat de biertjes hier onderling nogal kunnen verschillen qua alcoholpercentage. Het maakt nogal een verschil of het 5 of 8% is natuurlijk.

Aangekomen bij het Grand Palace huren we een mooi setje kleren omdat we inappropriete gekleed zijn. Inappropriete voor wie? Voor wat? Die gekke Thaise mensen vereren blijkbaar hun koningshuis als ware Lodewijk XIV van het Frankrijk van 1700. Ergens de afgelopen maanden is de koning gaan hemelen wat de marcherende stoet aan mensen gehuld in het zwart waarschijnlijk verklaard. Verder zijn er overal in de stad ‘in memoriams’, van grote billboards bij publieke gebouwen tot kleine nissen bij bijna elk winkeltje. Die koning Bumibol, of hoe hij ook mocht heten, wordt vereerd als een verlichte despoot, als een vader voor alle Thai. Des te grappiger dat zijn zoon een party randdebiel is in de ogen van de Thai, koning Randibol ofzo.

Na het setje appropriate maar veel te grote kleding te hebben gescoord begeven we ons naar de tempels tussen de eindeloze stroom aan Chinese toeristen. Ik kan nogal slecht tegen het gedram, maar het is het zeker waard. De tempels zijn schitterend versierd en het is heel anders dan onze Europese kerken. Het is niet per se mooier of lelijker, vooral meer kitsch. Natuurlijk stappen we nog even naar binnen bij de Emerald Buddha en bezichtigen we het paleis. Op onze weg terug beseffen we dat Chinezen echt een klootjesvolk zijn aangezien zij lijken te gedijen in drukte, gekrioel en gedrang. Wij raken daar eerder opgefokt van en het is nogal vermoeiend. Eerlijk gezegd kan Laurens er beter tegen dan ik. Misschien komt dat dan weer door zijn dwergen postuur waarmee hij beter tussen de Aziaten past...

Net na de poorten van het Royal Palace gebeurt het ongeluk van de dag. Het is daar dat ik mijn voet verzet op zo'n manier dat ik half struikelend mijn teen stoot. Klinkt niet heel erg, maar wel met een naar gevolg: stukje teenhuid weg. In Laurens zijn ogen bloedt het nogal hevig, maar ik laat mijn spoedeisende hulp kunsten zien met een in alle haast aangeschaft enkelsokje en een flesje Chang water. Chang is een soort van Unilever van Thailand met een monopoly op de twee belangrijkste basisbehoeften: bier en water. We vervolgen onze weg naar het hostel waar een beter verbandje wordt aangelegd. Zo komen die alcoholdoekjes en het EHBO setje al snel van pas.

Na wat rust gepakt te hebben gaan we schoenen en een riem kopen. Klinkt als een prima agenda voor de middag. Zo simpel blijkt het echter niet, want de hitte maakt ons loom. De vermoeidheid is duidelijk te illustreren door het feit dat we de hele dag rustig aan het zoeken zijn naar deze riem voor Laurens. Na er eindelijk een gekocht te hebben beseft hij dat hij eigenlijk helemaal geen riem nodig heeft. Nogal handig.

Zo'n twintig passen na de riemwinkel op Khao San worden we aangesproken door een Thai die suits verkoopt. Deze momenten prikkelen de autist in ons. Er ontstaat dan een synergistisch effect in ons spel met de verkoper. Dit komt erop neer dat we hem in hoog tempo met zoveel absurdistische vragen bestoken dat hij er al snel geen pepernoot meer van snapt. Ondertussen lachen wij net zo hard om onze eigen grappen als die van elkaar. We vragen hem onder andere om een Lady Gaga outfit voor Laurens te maken en een dokters outfit voor mij. De beste man gaat lang mee in ons spel totdat hij merkt dat hij op dit moment niks gaat verkopen. Of onze Thaise vriend er zelf ook van kan genieten is ons niet duidelijk, maar we vermaken onszelf opperbest op deze manier.

Geen kekke outfit gescoord, maar we zijn nog wel naar op zoek naar een paar schoenen voor Laurens. Voor een prikkie van 350 Bart kopen we een paar lelijke stappers. Beiden genieten we niet van shoppen en erg modebewust zijn we ook niet. Dat is toch wel fijn in een land waar je tachenvijftigduizend mensen hebt die je troep willen aansmeren.

Inmiddels hebben we de gewenste riem en schoenen bemachtigd dus keren we terug naar het hostel. Onderweg nemen we een zakje chips en oranje Fanta limonade mee naar het dakterras en kaarten er daar flink op los. De Fanta besluiten we naar de aanwezige katten te gooien want zowel de Fanta als de katten irriteren ons. Na een geslaagde 20 minuten kat verjagen gaan we naar beneden voor het echte werk; Chang bier.

L: Dit keer is er een welkome aanvulling op het Hollands-Canadese bierteam bestaande uit Patty Patrick, Mighty Mike

en natuurlijk wij twee. Grappig feitje is dat Patrick meer op onze Mighty Mike Michael van Gerwen lijkt dan Mike. In omvang en kale kop eigenlijk alleen. De aanvulling bestaat vanavond uit de Italiaans uitzierende Adam uit Engeland en Anick uit Bangladesh. De eerste een 46 jarige man met een gebroken hart en de tweede een praktisch ingestelde moslim. Zo dronk hij niet maar toch ook weer wel en bad tot Allah voor vergeving. Hoewel Anick een lachen jong was, is Adam ons het meest bijgebleven. Hij heeft het dan ook gemaakt op onze Lijst van Autisten. Met name zijn pool skills waren zeer welkom evenals zijn toch wel wat oude kop met verjongde geest. Hij had zo onze vader kunnen zijn. Ondertussen vergaat het poolen ons uiterst goed, maar de sappies beginnen ook mee te tellen. Dit helpt met name mij niet zo goed bij het stoten van de bal. Waar Jaap het klaar speelt bij het poolen had ik hem even daarvoor een spreekwoordelijk poepie laten ruiken bij het schaken in het hostel. We mogen dan wel circusdirecteuren zijn, maar ook voor een wat intellectueler spel halen wij onze neus niet op.

Na het succes van het poolen gaat onze schare mannen door naar Khao San Road. Onderweg zien we Patty Patrick nog op z'n best met wederom een Pad Thaitje. Een Pad Thai bestaat uit brede noedels, kip, ei, witte kool, taugé en wok saus. Dit naar binnen gepropt zien worden door een 23-jarige Canadees met een welvaartsbuik van een 40-jarige blijft in ons geheugen gegrift. Hij staat met recht op onze Lijst der Lijsten.

Waar de inwendige mens ondertussen verwend is op het gebied van voedsel is het nu weer tijd om pils te hakken. De Changs worden weer gehaald en een rotondetje wordt opgezocht om onze levers te verwennen. Daar treffen wij een kleine Thaise Autist zonder Naam aan die er nogal vercrackt bij komt zitten. Waar het Canadese team hem in eerste

instantie afpeert zijn de circusdirecteuren direct geïnteresseerd in de beste man. Hij mag naast ons Westerlingen komen zitten en dit vindt de Thai zo mooi dat hij ons spontaan een aantal buisjes aanbiedt niet groter dan een derde van je kleinste vingerkootje. Wat blijkt nou; hij probeert ons cocaïne aan te smeren. We geven hem een mooie schouderklop en maken hem dan duidelijk dat hij zijn buisjes mag houden voor eigen gebruik. Immers; een Autist zijn is 1 ding, maar zo vertieft eruitzien als die vent gun je niemand. Bovendien zijn de straffen die ze hier uitdelen voor cocainebezit niet mals.

We verlaten de rotonde niet veel later in onze 6 mans formatie met de crack Thai als toevoeging. Op Khao San Road voorzien we onze vaste hand weer van een dikke halve liter Chang en zo bestieren wij het nachtleven van Bangkok. Allereerst laat Adam de raver in zich los en weet hij moeiteloos het house tentje te vinden. Daar toveren we op onze blote voeten de traditionele techno pasjes uit de hogehoed. Pure feelgood op de Dutch House.

Druk dansend op straat spot Jaap op een gegeven moment een klein kraampje. In het standje bevindt zich de sleutel naar het behalen van een van onze wildste dromen; een Autistisch Hoogtepunt. Jaap laat zijn oog vallen op de tekst: Henna. De woorden komen kneitertje hard binnen in de grijze massa van Jaap en er vormt zich een brede grijns op zijn gezicht. Hij draait zich om naar mij toe terwijl ik de tekst ook net lees. Ook bij mij slaat het nieuws in als een bom en samen stappen we gelijk op de Henna zetter af. Jaap zoekt een mooi printje uit voor op zijn onderarm. Hij kiest voor een nogal epische band. Het is als ware een ingelegde armband of Romeinse Legioen band. Een plaatje.

Daar waar Jaap de mogelijkheden verkent, ben ik al gelijk gaan zitten. Ik weet precies wat ik wil. Dit is het moment van onze trip waar ik over gedroomd heb. Mijn droomt komt uit en hoewel het niet een bijzonder spannende droom is kan ik er al wel erg om lachen. Ik doe m'n shirt uit en ik vertel de Henna guy wat ik wil en waar ik het wil. Dat lijken mij de twee meest essentiële aspecten van een tattoo. De rest mag deze vakidoot uitdokteren. Het duurt nog best lang, maar na 10 minuten heb ik een ziek brute Henna tattoo op m'n rug. Het zijn eigenlijk twee Henna tattoos. De eerste is een naam en de tweede een getal. Ik heb als ware een voetbalshirt de naam van Jaap en zijn favoriete rugnummer 7 laten zetten. Nu is mijn rug precies die van Jaap op zondagmiddagen. Ook al is het maar voor één week, het is idioterie van de bovenste plank. Naast de hilariteit is het ook een eerbetoon aan mijn goede vriend Jaap. Je moet je vrienden koesteren en af en toe eens goed vermaken.

Waar onze 6 mans formatie op Jaap na alles kan volgen en al hard staat te lachen, zit Jaap me een beetje onnozel lachend en vragend aan te kijken. Hij is nieuwsgierig, maar wil dat niet helemaal laten blijken. Dat kan natuurlijk ook door de alcohol komen, maar hij praat nog dus daar zal het wel niet aan liggen. Zodra mijn tattoo klaar is draai ik me naar hem toe waarop hij opspringt, z'n halve tattoo verneukt en me lachend in de armen vliegt. Aanstekelijk en opmerkelijk hard lachend begint hij te hoesten en tranen van het lachen bingelen over z'n wangen. Een prachtig moment natuurlijk en ik hoop dan ook van harte dat dit een goede indicatie is voor het vervolg van onze reis. Het is in ieder geval weer een actie die past in het straatje van Autistencircus Okidoki. Ik geniet nog even na van hetgeen zojuist gebeurd is terwijl Jaap bij de boze dikke tattoo guy zijn Henna laat repareren. Ik bedenk me hoe relaxed het is dat we onze gedachten over de reis zo kunnen omzetten naar realiteit. Je hoort vaak genoeg

verhalen van mensen die als vrienden op reis gaan en al snel hun eigen pad kiezen. Niks mis mee, maar zonde van wat je samen allemaal kunt beleven. De vanzelfsprekendheid waarmee we van elkaar en elkaars humor kunnen genieten moeten we vast proberen te houden voor de rest van ons leven.

Enfin, met onze tattoos gezet begeven we ons weer op straat voor de bekende techno pasjes. Na gister al een mooie baas uit Rotterdam van onze studentenvereniging te zijn tegengekomen is het de tweede persoon in twee dagen uit Nederland die ik tegen het lijf loop. Het is Kirsten. Kirsten van vakantie in Italië. Kirsten met wie ik destijds gezoend had. Kirsten die ik op het strandje twee goeie vingers in haar puni gedrukt had. Kirsten... We babbelen wat en ik denk; hoe mooi om haar weer te regelen. Ze is een goed stuk ouder dus wie weet zit er dit keer een neukie neukie in. Ik besluit het maar gewoon te proberen. En hoppaa!! Een blauwtje gelopen. Ik word nogal duidelijk kenbaar gemaakt dat ze er niet van gediend is. Sterk nog, Kirsten vertelt me dat ze een relatie heeft. Ik denk bij mezelf dat boeit toch geen reet op reis, maar het is niet zomaar een relatie. Het ligt er namelijk niet aan dat ze als stel op reis is of al 8 jaar een rela heeft. Ik vraag haar dan ook: ben je homo ofzo? Waarop zij zegt: ik ben lesbisch ja.

Nee. Het ging helaas niet zoals in het klassieke Dumpert filmpje maar ze vertelt me wel dat ze een vriendin heeft. Ik ben nogal sprakeloos met een wat de fak gedachte. Met deze vreemde gewaarwording zit ik nog even in de knoop terwijl Jaap de best wel knappe reisvriendin van Kirsten poogt te versieren. Hopelijk is zij niet lesbisch. Het loopt best soepel lijkt het. Toch eindigt het al vrij snel door de woorden 'vriendje' en 'vijf jaar'. Omdat het wel twee gezellige Nederlandse meiden zijn gaan we er niet gelijk vandoor.

Impulsief van groep wisselen is een typische backpacker-approved manier van stappen.

Buiten een van de kroegen midden op straat vervaagt mijn vrolijke dronk. Ik krijg er zelfs een semi kwade dronk voor terug. Of nou ja, ik ga niet tikken ofzo, maar ik merk dat er een duistere gedachte in me opborrelt. We zijn namelijk net een date aan het crashen. Een Tinderdate nog wel. Twee Duitsers die backpacken en dan besluiten af te spreken. Het klinkt nogal random, maar ze hebben het best naar hun zin volgens mij. De guy omdat ie het chill vindt om een nogal gretig wijffie te gaan scoren en de chick omdat er nu drie guys om haar heen staan. Jaap speelt onbedoeld voor cockblocker door over medische zaken te gaan praten met de Duitse arts in opleiding. Dan moet ik maar met de chick praten. Door m'n mood begin ik al snel semi sensueel met haar te dansen waar haar date bijstaat. Om een beeld te geven van hoe ongemakkelijk het is: Jaap verzekert de Duitser er tot tweemaal toe dat ik dit altijd met chicks doe. Hij hoeft zich geen zorgen te maken zeg maar. Zodra Jaap het me verteld heeft moet ik hartelijk lachen en zeg ook ik dat de Duitser zich geen zorgen hoeft te maken. Ondertussen wordt het steeds intiemer tot ik nog geen vijf minuten na m'n geruststelling de gretige chick tong. Kirsten en haar vriendin die nog bij ons staan moeten erg lachen. Later hoor ik van Jaap dat hij op dat moment klaar stond om de Duitser een nek klem te geven indien hij me aan zou vliegen. Daar had ik geen rekening mee gehouden. Doelbewust de Tinderdate van een random Duitser regelen is ook wel echt een nazistreek. Maarja, de Duitsers hebben in de oorlog ook onze fietsen gejat. 3 reeten.

Nadat ik even getongd heb is het de beurt aan Jaap om zijn skills te tonen. Hij weet twee vrouwkes uit ons hostel te herkennen en gaat achter een van hen aan. Ik poog wat bij de

ander maar ben het gevecht om de zoen aan het verliezen. Jaap gaat gelukkig retesoepel met de ene. Ze heette Annick volgens mij, maar dat zijn we allebei na het korte voorstelrondje weer vergeten. Ze heeft ons toegevoegd op Facebook dus dan komen we er morgenochtend wel achter. Ze blijkt een nogal gretig deerntje te zijn want Jaap en het vrouwtje trekken er met z'n tweeën op uit. In de praktijk betekent het dat ze elkaar midden op straat aflebben. Daar hoef ik niet bij te zijn...

Gelukkig kom ik Patty Patrick tegen. Hij is net op weg naar, hoe kan het ook anders, de Burger King. Nadat wij ons vol hebben gegeten met junkfood gaan we bij een tweetal Thaise meiden zitten. Zij krijgen op dat moment net hun eten uitgeserveerd: een simpele burger en zo'n doosje frieten. De dames houden er een raar gebruik op na. Het eten laten ze gewoon staan terwijl ze met ons in gesprek gaan. Misschien toch geen honger ofzo. Niet veel later in het gesprek krijg ik door wat er aan de hand is. Ze willen voor me zorgen. Ze pakt de burger en brengt die naar m'n mond. Ik had liever een zoen gehad, maar een hapje burger is ook niet verkeerd. Na de hap besluit zij ook een hap te nemen. Hetzelfde gebeurt bij de frietjes. Op het moment dat ik overvol zit en het frietje weiger, neemt zij ook niks meer. Zal wel een chicks ding zijn of iets cultureels waarbij de man bepaalt wanneer de vrouw mag eten. Klinkt logisch. Patrick en z'n chick eten wel alles op natuurlijk; die dikke heeft altijd honger. Ondanks dat we strontzat zijn, blijven ze aardig en op een charmante manier verlegen. Zo'n giechelende meisjes manier. Als ik uiteindelijk nog om m'n Facebook wordt gevraagd weet ik het zeker: ze vindt me gewoon een mooie Westerse lul. En dan is het alweer tijd om afscheid te nemen. Dat duurt nog wel lang omdat we wat Thaise woorden leren. Pum chu Laurens wat zoveel betekent als ik heet Laurens en nog meer basiswoordjes.

J: Waar Laurens aftaait naar de Burger King neem ik het semi dikke Engelse meisje zonder naam mee naar het hostel. We slapen in 12 persoons kamers en ik heb geen zin om op te moeten letten of onze kamergenootjes ons horen als we liggen te naaien. Gelukkig is er op de bovenste verdieping een soort van chill ruimte met wat matrassen. Anoniempje volgt me gewillig naar de chill ruimte waar de kleren uitgaan. Twee sokken uit en daarvoor helaas geen extra sok om mijn lul. Ze vindt dat echter geen probleem dus ik verstop niet veel later mijn pik tussen haar benen. Nog voor het echt fijn is en ik überhaupt denk aan klaarkomen worden we ruw onderbroken. Onze vriendelijke vriend uit Bangladesh komt opeens de kamer binnen gelopen. Uit schrik spring ik van anoniempje af en graai mijn broek om mijn jongeheer te bedekken. We kleden ons allebei snel aan en begeven ons dan toch maar naar mijn bed.

Liggend in bed blijkt al snel dat we allebei niet voldaan zijn dus parkeer ik mijn auto nog maar even in haar garage. Ruimte zat. Al snel blijkt dat de koppeling stuk is dus ik kan helaas niet doorschakelen naar z'n vijf. Dan maar geen climax. Betrapt met een dikke Engelse chick: 3 reeten.

21 februari: Bangkok - Koh Toa

J: Ik word wakker in het bed van Laurens met de chick van gisteren in mijn bed boven. Blijkbaar was ik toch niet zo romantisch om samen met haar te gaan slapen. Gelukkig heeft Laurens ook een slaapplekje weten te vinden in het bed van de chick. Middels deze mooie carrousel hoeft dus niemand op de grond te slapen. Eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat ze niet echt heel knap is. Echt lelijk is ze daarentegen ook weer niet dus gewoon prima aanvulling op het lijstje.

Voor vandaag hadden we niet echt een plan behalve dat we downtown willen gaan. De receptionist Mario vertelt ons dat we daarvoor het beste naar Siam square kunnen gaan dus tuk tuk in en let's go! Omdat we geen idee hebben wat er te doen is lopen we maar wat rond zonder duidelijk plan. Dat brengt ons wel bij toeval naar een universiteit waar we gezellig door meerdere kantines lopen. Het zijn massale kantine zalen met elk hun eigen onderscheidend soort eten lijkt het. Een kantine met kleine foodstands, een kantine met grote pannen beukvoedsel en een kantine die er wat Westerser uitziet. We zien er nog wat verderop maar daar zijn we niet naartoe gelopen. We zijn hier immers niet voor de uni. Het verbaast ons dat we niet raar worden aangekeken. We zijn toch een klein beetje de vreemde eend in de bijt. Allereerst zijn we de enige rond-ogigen hier. Ook zijn we de enigen die niet in schooluniform lopen. Best wel het tegenovergestelde zelfs met onze tanktops en gekleurde korte broeken. Niet echt volgens de voorschriften van 'appropriate clothing'. Als kers op de taart hebben we al een redelijk uit de klauwen gelopen backpackers baard. Compleet anders dan die kale kinnen van de lokale Shin, Shen en Shan.